

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Ven. Viri Thomæ Malleoli A Kempis, Canonici Regvlaris
Ordinis D. Avgvstini. Opera Omnia**

Thomas <von Kempen>

Dvaci, 1625

De desiderio diuina fruitionis. XIX.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45790](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45790)

vt sanctetur. Qui tepidus est, veniat vt accendatur. Qui timidus est, veniat vt confortetur. Qui tristis est, veniat vt confoletur. Qui aridus est, veniat vt adipe & pinguedine spiritus repleatur. Qui tædio afficitur, veniat vt gaudio recreetur. En deliciae meae, esse cum filiis hominum. Qui sapientiam concupiscit, veniat ad doctrinam meam. Qui diuitias quærit, veniat, vt accipiat æternas & incorruptibiles. Qui honores ambit, veniat, vt hæreditet nomen æternum in cælo. Qui felicitatem desiderat, veniat, vt eam sine timore & periculo possideat. Qui omnium bonorum abundantiam concupiscit, veniat ad me, vt summum, æternum, ac immensum bonum percipiat. Ego sum, qui omnia temporalia bona præsto; & super temporalia, æterna bona in cælestibus tribuo. Nec promissioni meae decro, cum adimpleta fuerit mandatorum meorum salutaris obseruantia. Coronabitur autem gloriosè in cælo, qui legitimè certauerit in hoc mundo.

CAPVT XIX.

De desiderio diuinae fruitionis.

Psal. 23.

1. **M**editatio cordis mei in conspectu tuo semper. Quid animæ desiderii suauius, quid iucundius esse potest, quam deuotè de Domino Deo dilecto suo meditari; vt quem clara ac beatifica visione intueri necdum valet, saltem per studiosam recordationem, quasi præsentem sibi faciat? Contempletur igitur eum per speculum in ænigmate, quem facie ad faciem non potest videre. Scrutetur nihilominus per scripturas & figuras, quem in suo fulgore contemplari non sufficit. O si studium quærendi faciem Domini nunquam frigescat, sed de die in diem magis feruescat! Inest autem animæ Deum amanti incessabilis æstus, ad eius visionem perfrundendam: quia visio Dei, beatitudo summa & felicitas perfecta est. Appetit ergo hanc beatitudinem, quatenus totus eius appetitus, suo coniunctus fini, satiatur & quietetur; quoniam nullo præsentis bono, poterit vnquam contentari. Nam & crebra experientia didicit, quòd quanto longius à cælesti beatitudine errauerit, tanto infeliciores & inquietiores, cum nihil in creaturis stabile appareat aut durabile, quo eius affectus possit mitigari.

Psal. 102.

2. Redeat ergo ad eum, à quo facta est; & ab illo requirat beatitudinem, vnde sumpsit originem: Quoniam quidem, qui creauit animam, ipse est, qui satiat in bonis desiderium eius. Nam talem affectum ei indidit, vt eo dempto nullum sit bonum, quo contentetur; nullum gaudium, quo securè fruatur. Noli ergo hic stare anima mea, quia non est iste locus requietionis tuæ: sed perge sursum, ascende ad eum, qui te fecit. Iam enim & ille nuncios misit,

fit, & inuitat ad ascendendum. Quod desideria æternæ vitæ inspirat, tot nuncios tibi transmittit: quibus susceptis, para te ad ambulandum. Ambulas, si eum videre desideras; si ei placere contendis; si inferioribus abrenuncias; si eius amore agis, quicquid agendum vel dimitteendum fuerit. Non enim tu eum prius quærere posses, nisi & ipse te prius quæsisset, & sancta in te desideria fuscitasset. Siquidem languet illa anima, non amore sed tædio pernicioso, quæ æterni solis non fuerit irradiata calore. Sed si austro suaviter flante, à frigore fuerit resoluta & mœröre; tunc mox æstare incipit præ desiderio inspirati luminis, ad incomprehensæ arcanum diuinitatis.

3. O veri solis ardor immensus, quot tunc in amante parturis æstus? Soluis tristitiæ tenebras, & laboriosas actiones in nihilum mutas. Longos annos diesque paupertatis, vno simplici illapsu abundè consolaris. O tristitum medicina, o errantium & quærentium fulgida lucerna. Tu iugiter mihi mica; tu mansionem in me para, donec illucescat lux perpetua. O quam dulcis & iucunda erit tua præsentia, quando ex sola tenui memoria, tanta prodeunt solatia! Quàm libenter me possum ad te conuertere; quàm liberè omnibus renunciare, vt tua gratia merear consolari. Non enim difficile erit animæ cupienti tuam cernere faciem, à præsentium se oblectatione nudare, cum iam maiorem interiùs sentiat, aut in proximo sibi largiendam, fiducialiter abs te expectet.

4. Præterea nullus insipienter cogitans putet, quòd tu animam tibi deuotam, diu inconsolatam relinques; vel quòd parua recipiet charismata gratiæ, pro vniuersis victorijs naturæ; quia nec in qualitate, nec in suauitatis quantitate, poterit vnquam tuæ cælesti consolationi comparari qualiscumque terrena delectatio, & vndecumque concepta. Studeas ergo fidelis anima, talem te exhibere Christo cælesti Sponso, vt eius gratia & consolatione digna semper existas; quia per ipsum & in ipso copiosissimè reperies, quod te in quauis anxietate positam consoletur. Quanto frequentius ad ipsum accesseris, eiusque lateri vicinius & tuum applicueris, tanto tibi dulcior & iucundior apparebit. Quòd si te subtraxeris, tu sola detrimentum patieris; ille autem in sua pulchritudine permanens, nil triste sentiet nec molestum. Tu illius bonitate eges, ille nullius. Ideo tu beator ex ipso fieri potes, ille ex tuo profectu non potest. Solus est, qui sibi sufficit; solus cui nihil addi minuique potest. Eius gratia sunt, quæcunque sunt, quæcunque viuunt, sentiunt, & intelligunt. Merito ergo omnia, quæ creata sunt, ipsum laudando benedicunt.

5. O si possem sufficienter eum errare tibi & explicare, quàm libenter id agerem! Sed quod ineffabile est, sicut est, effari prohibetur

hibetur. Similiter quod inexcogitabile fertur, nulla cogitatione vel voce verè formatur. Et cum ita sit, cogita tamen interim humano more de creatore, habendo memoriam suavitatis eius pro solatio, donec præsentiam vultus sui tibi ostendat in regno.

CAPVT XX.

De gemitu anima ex dilatione glorie.

Psal. 30.

IE Go dixi in excessu mèris mea, projectus sum à facie oculorum tuorum. Percussum est cor meum intra me, ex dilatione glorie tua. Loquar ergo, & confabulabor cum amaritudine animæ meæ.

Vis amoris tui dicere me compellit, nec patitur tibi aliquid abscondi. Quid igitur referam? Ecce Deus meus, *in pace amaritudo mea amarissima.* Qui non intelligit, nescit, quid hæc volunt. Non ego sic, sed scio & sentio, & ideo cantare cum Propheta non erubesco. Tibi Domino Deo meo loquor, cui omnia sunt nota, qui & scire dedisti & sentire pro bona voluntate tua; ne fortè plus glorier, aut æstimer aliquid ab insipiente. Quod ergo à te a ceepi, dicere possum tibi. Et quid opus est tibi hoc dicere, cum omnia scias, nec vllum ex his solatium expectes? Et quale solatium tibi veniret, qui es consolatio desolatorum? Ergo mihi totum prodesse potest, qui verborum adhuc solatio indigeo; vt sermonibus bonis & dulcibus, excitem affectum meum in te, & faciam refrigerium aliquod desolatæ animæ meæ. Etenim cum non possum te videre præsentem, lugebo absentem; quia & hoc amoris est indicium, & dulce satis amanti. Iam sensus huius versiculi apparere incipit, quia de anima amante rectè scribitur. Quanto enim ardentius amat, quantoque vehementius æterna desiderat; tanto veracius virtutem huius versiculi in se vivere sentit. Non sunt frigida verba, nisi non amanti; nec surda organa, nisi cor obturanti. Scit amans & flagrans anima, & toties intra se concalescit cor eius, quoties ex amore æternæ pacis compungitur. Ipsa ergo dicit tibi Domino Deo suo; non hominibus, quibus ignota esse cupit. Et si hominibus aliquando loquitur, hoc tamen foris est, quod illi audiunt: tibi quicquid dicit, intus dicit, & amando magis quàm sonando. Ecce (ait) in pace amaritudo mea amarissima. Ac si confiteatur: Postquàm ad pacem mentis te largiente redij, magis mihi graue esse incipit fallax status mundi. Video enim in hac pace, quantum disungor à summa pace. Et quidem prius occupata desiderijs terrenis & varijs commota passionibus, plurimum impediabar ab interioribus meis, & per consequens à contemplatione cœlestium, pro quibus anxie gemere debui; sed minimè potui; quia sensum interni doloris, per incuriam perdi. Iam ve-

Isaia 38.

Explana-
tio mysti-
ca verbi
Ezechie in
pace.